

ТИЖАН

ПРЕКЪРШЕНИТЕ

Превод от английски език
Мариана Христова

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Damaged*
Copyright © 2022 by Tijan
All rights reserved.

Превод Мариана Христова
© „Егмонт България“, 2022
Редактор Радка Бояджијева
Коректор Таня Симеонова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2788-0

На моята мила Бейли!

На всички читатели, които обичат „Привилегированите“!

ЕДНО

Бейли

Ccc! Ccc!

Чистачките на колата работеха усърдно. Още късно снощи беше започнало да вали и сега денят просто изглеждаше ужасно потискащ – черен и мрачен, точно като настроението ми.

Идеален.

Ccc, ccc!

– Нервна ли сте, госпожице?

Не отговорих, защото не така трябваше да се развият нещата. Не трябваше да се събудя посред нощ и да заваря леглото празно. И не трябваше да се налага един от гардовете да ме съпровожда до фитнес залата на жилищния блок, за да намеря приятеля си, мъжа, когото обичах, мъжа, който вече *изобщо* не беше моята тайна от целия свят, да удря боксовата круша с такава сила, че да си разкървавява кокалчетата. Всяка нощ. Не трябваше да стоя отстрани и да чакам да свърши тази схватка, която започваше като в мъгла, за да си даде той сметка, че съм там, а после да гледам как кръвта капе от кокалчетата му и пада на пода.

Но всичко това се случваше.

Защото преди три седмици се бяха опитали да ме отвлекат и след като той ме спаси, всичко просто тръгна наопаки.

За да съм по-точна: всичко се скапа.

И ето ме тук.

На задната седалка на голямата луксозна кола, шофирана

от един от личните ми бодигардове, на път към учебно заведение, което навремето посещавах само в мечтите си, а приятелият ми, мъжът, в когото се бях влюбила толкова силно, затъваше в личния си кошмар.

Фиц, бодигардът ми, осъзна в какво състояние съм и не ми зададе повече този въпрос, но погледът му беше прикован в мен. Виждаше. Дори нещо повече. Знаех, че Каш ще ми се обади две минути след като Фиц получи шанса си да изпрати съобщение на шефа си, че не съм добре.

Защото наистина не бях.

Беше денят, в който всичките ми мечти трябваше да се сбъднат.

Вместо това започвах магистратурата си една седмица по-късно и исках да съм навсякъде другаде, но не и там, където отивах. Но нямах избор, защото светът разбра най-зрелищно, че съм дъщеря на Питър Франсис, компютърна легенда, когото идолизирах от малка, докато това лято не разбрах, че ми е баща.

Да не забравяме и приятеля ми Каш Колело, внук на един от най-богатите мъже в света, но това вървеше в комплект със задължения и опасни съюзи с незаконни подземни мрежи, обхващащи цели континенти. Моят приятел, наследил огромно богатство, сега се беше разкрил пред целия свят и това „разкритие“ беше още по-голямо от истината за мен заради връзките му и заради семейството му. Каш вече беше деветият по богатство човек в целия свят.

Животът като дъщеря на Питър Франсис и като приятелка на Каш Колело по нищо не приличаше на живота като Бейли Хейес.

Сега имаше правила, очаквания и безброй хора, които ме наблюдаваха.

Така че не – не бях добре.

В стомаха ми беше зейнала дупка с размера на Големия каньон и никой не можеше да ми каже да я запуша. Тя просто беше там. И ставаше все по-голяма всяка сутрин, когато се събудех. Не спираше да расте.

Но това не беше проблем нито на Фиц, нито на новите ми състуденти.

Надявах се, че нямат представа коя съм, но като реалистка знаех, че сигурно са наясно. Всички от нашия свят познаваха баща ми, което означаваше, че всички сигурно знаят коя е дъщеря му.

– Днес е голям ден. И съм нервна.

Лъжех най-нахално.

Сянката в погледа на Фиц се разсея. Той кимна и бръчиците по челото му се разнесоха. Продължи да шофира и да си върши работата, без да се притеснява повече. Все още бях тук. И все още не бях добре.

Телефонът ми избръмча. Мат.

Навеа. Довечера. Искам да чуя как е минал първият ти ден. Надявам се да е страхотен, сестричке.

Съобщението от по-големия ми брат разсея част от усещането за пустота и мрак. Особено след като бях сигурна, че досега е спал след снощния запой с приятели в „Навеа“. Този нощен клуб беше любимото им място да гледат, да се показват и да забърсват гаджета.

Отговорих.

Става.

Продължихме да караме и телефонът ми отново избръмча. Мама Шефка.

Надявам се денят да е невероятен, миличка! Ще шашнеш всички с мозъка си!

Въздъгнах. Криси Хейес. Мама Шефка. Майка ми. Тази сутрин беше в ролята на любвеобилна предана майка, а не на дръзката, готова да извърши убийство и да скрие тялото майка или другото ѝ алтерего – парти момиче.

Водеше доста по-активен светски живот от мен.

Благодаря, Криси.

ЗА ТЕБ СЪМ МАМА!

Благодаря... Мамо ШЕФКЕ.

Така е по-добре. Напредвай.

Продължихме да пътуваме и телефонът ми избръмча още

няколко пъти. Серафина.

ПОКАЖИ ИМ, СЕСТРО! ПЪРВИ ДЕН И ЗА ТЕБ, И ЗА МЕН!

Виж ти! Не бях разбрала, че сестричката ми чака с такова нетърпение да започне осми клас. Това понамали тревогата ми за нея, защото знаех, че е добра и чиста душа, за разлика от приятелите си.

Разбий тези момичета на пух и прах, Серафина. РАЗБИЙ ГИ.

Тя може би не разбра, че говоря почти буквално. Отговори:

Смятай ги за разбити.

Настроението ми вече отговаряше на времето навън – мрачно, леко облачно. Повече от леко. Буреносно.

Трябваше да спра с тези аналогии с времето. А после ми писа Циклон, малкият ми брат.

Циклон: Свърших с работа. Какво ще правиш днес? Аз съм на училище. Имат курс по роботика и се записах. Татко каза ли ти? Другите ще са по-големи, но ме приеха. Казаха, че с този робот ме вземат. Тази година ще бъде СУПЕР!

И пак Циклон: *Леля Хелън каза, че довечера всички може да си поръчаме пица! Искаш ли? Кажу ми, че искаш. Трябва да ти разкажа за новия курс. С Каш непременно трябва да дойдете.*

Аз: Идваме, приятел. Забавлявай се! Прав си. Курс по роботика – супер! Не се учудвам, че са те взели. ТИ ще си СУПЕР!

Циклон: Добре. Успокой се. Това е само първият ден. Серафина каза ли ти, че съм пораснал още? Сега съм почти колкото теб.

Засмях се. Сигурно беше. Аз бях висока един метър и седемдесет, а той не беше много по-нисък от мен. Напоследък дори Серафина беше пораснала много и беше само три сантиметра по-ниска от мен. Очевидно беше, че някой ден може да стане супермодел. Аз обаче бях наследила гените за нисък ръст и фигура, различна от останалите деца на Питър Франсис. Мат беше висок, но слаб. Серафина вече имаше малко по-едър кокал от мен. Аз бях дребничка като Криси и обичах да си мисля, че съм наследила дързостта на семейство Хейес. Всички ние бяхме способни да нанесем хубав удар. И все пак бях наследила очите и косата на Питър – кафяви очи с оттенък на мед и

гарвановочерна коса, която при определена светлина заблестяваше със сини оттенъци.

Другите деца на Франсис щяха да бъдат високи и убийствено красиви.

И сякаш по предварителна уговорка всички се бяха събрали и предварително бяха изчислили времето на съобщенията си, това на малкия ми брат успя: разкъса черния облак. През него проблесна лъч светлина. Циклон беше малък гений и с нетърпение очакваше да се учи и да развива тази своя гениалност. Не се притеснявах да не го тормозят, защото приличаше на мен: просто щеше да ги хакне и накрая всички щяха да се научат да изпитват страх още щом го зърнат.

Обожавах това малко торнадо.

Напоследък прекарвах ужасно много време у Каш, далеч от „Чесапийк“. Но не можех повече. Имах *нужда* от брат си и сестра си. Сега, докато седях в колата, осъзнах колко много се нуждая от тях. Това усещане гореше като пламък в гърдите ми и караше сърцето ми да се свива. Болезнено. След целия скандал с арестуването на майка им за опит да ме отвлече и убие бях получила съвет, че няма да е зле да стоя настрана от къщата и от Серафина и Циклон.

Но сега вече край. Само като си помислех за това, пламъкът се засилваше.

Отсега нататък нямаше да стоя настрана.

Аз: Трябва да се съберем в къщата преди Навеа. Трябва да чуя за класа по роботика и искам да съм сигурна, че днес момичетата са се държали добре със Серафина.

Мат: Звучи добре. Заеми се с твоето хакерство, провери какво пишат тия кучки в социалните медии. Можеш ли да измислиш програма, при която, ако започнат да говорят гадости за Серафина, компютрите им да се подпалят?

Аз: Не, но дай няколко години на Циклон. Сигурен съм, че ще се заеме с удоволствие.

Сякаш чух смеха на Мат в отговора му.

Грешка. Обърках гениите в семейството. Прекалено сте много, шибаняци такива.

Бях почти – подчертавам, почти – в добро настроение, когато видях, че стигаме до двора на „Хокинг“.

Трябва да тръгвам. Стигнахме.

Университетът „Хокинг“ беше прочут в града с футболния си отбор, но това не ме интересуваше.

Вълнуваше ме само едно: че тук ще получа магистърската си степен по компютърни науки и ще мога да започна кариера в създаването на системи за сигурност. Но гледката беше много хубава – не можех да не си го помисля, докато колата спираше. „Хокинг“ се състоеше от тъмносиви тухлени сгради, много от които приличаха на замъци. В тази, в която щяха да се провеждат повечето от моите часове, имаше патио, което стърчеше пред останалата част от сградата, а покривът изглеждаше надигнат като навес. Странно, но и яко. Входните врати бяха толкова високи, че положени хоризонтално, можеха да покрият два етаж, метални и боядисани в тъмнооранжево. Изглеждаха почти обгорени и предположих, че това е последната мода.

Така поне си мислех. Всъщност няхах представа.

Но попитайте ме за последните трендове в екселските таблици, кодирането на програми или уебсайтовете и ще ви изредя поне двадесет и ще ви направя списък с плюсовете и минусите за всеки един от тях, след което ще ги презентирам с типичната си духовитост.

Като се замислех за това, започвах да се въодушевявам.

Вече бях почти ведра и слънчева. Докато Фиц не спря колата.

Никой не смяташе, че съм готова и, честно казано, наистина не бях. Тресях се от нерви, но кой нямаше да се тресе на мое място? Целият свят знаеше на кого съм дъщеря, знаеше и че моята мащеха се е опитала да ме убие.

Но имаше и хубави промени: приятелят ми и семейството ми.

Всичко това ме връщаше към реалността, защото знаех, че няма да уча магистратура просто като Бейли Хейес, гениален ум и сладурана, но нищо толкова специално. Нямаше да мога

да впечатля никого със запаметения си файл с мемета. Вместо това, когато влезех, всеки щеше да знае коя съм. И не заради всичко, което изброих току-що, а защото знаеха кой е баща ми и преди два месеца и аз щях живо да се интересувам от новината, че Питър Франсис имал незаконна дъщеря. Дъщеря, която е наследила неговия мозък.

Да, но това момиче се оказах аз и това е положението – моята дилема.

Обичах да се сливам с тълпата. Тук обаче това категорично нямаше да се случи.

Божичко! Звучах като голямо мрънкало.

Отсега нататък никакво мрънкане. Край!

– Регистрирана сте и всичко е уредено. Занесоха учебниците ви, както и бележките от лекциите от първата седмица. – Фиц говореше така, сякаш знаеше какво ме тормози.

Когато си нов, трябва да уредиш безброй неща. Обикновено се налагаше да обикалям университета и да се уверя, че всички такси за образованието ми ще постъпват навреме в сметката. Да се занимавам да ме снимат, да ми издадат официална студентска карта. Да си набавя учебници, защото човек трябва да има това, което искат професорите. А после наистина да се заема да разбере къде трябва да ходя за отделните часове и дори къде да паркирам.

Каш и охранителният ми екип провериха плана за охраната ми. Имах план за охрана! Все още не можех да свикна с мисълта, че съм човек, на когото му трябва такова нещо. Затова знаех, че вторият бодигард е вече в сградата. Ерик и Фиц. И двамата изглеждаха на моята възраст или няколко години по-големи. Каш ни запозна снощи. Дойде специално за тази официална част и ми каза, че Ерик ще бъде цивилен – тоест, ще се опита да се слее със студентите. Не можех да си представя как първокласен бодигард ще „се слее“ и ще стане невидим. Но се опитвах. Значи, и аз щях да се опитам.

Фиц понечи да отвори вратата си и аз знаех какво ще направи след това.

Не можех. Това означаваше да привлече прекалено много,

много внимание.

– Ерик вътре ли е? Бих искала да вляза сама.

Погледът му срещна моя в огледалото. Разбираше какво всъщност го питам. Отново ме погледна в очите и извади телефона си. След няколко секунди той избръмча с пристигнал отговор и аз погледнах през прозореца към сградата. Докато Фиц ми отговаряше, видях Ерик, застанал до вратата.

Наистина приличаше на студент. Дънки. Суитчър. Чанта, преметната през рамо, и телефон в ръката. Приковал поглед в мен, той отвори вратата и застана нехайно зад нея.

Приличаше досущ на четиримата студенти до него, но аз знаех, че е различен. Беше там, за да ме наблюдава, и докато влязах в сградата, знаех, че ще намери начин да ми отвори вратата. Трябваше да изчакам, за да може той да влезе пръв. Предишната вечер ми бяха обяснили тези правила, бяха ми ги повтаряли до втръсване. Имаше си протоколи и причини, но както обясни Каш, всичко това се правеше заради моята безопасност.

– Може да влизате.

Грабнах чантата си и кимнах на Фиц.

– Благодаря.

Излязох и телефонът ми веднага започна да звъни.

Каш.

Сутринта ме беше събудил с целувки – устата му се плъзгаше надолу по гръбнака ми, ръката му ме държеше здраво за хълбока и аз се отдадох на цял един час на екстаз. Очаквах едно бързо сутрешно чукане, а се оказа нещо съвсем друго. Той не бързаше. Е, не беше съвсем така, но имаше един дълъг епизод, в който се любихме бавно, нежно и с обич. През цялото време не спрях да го целувам.

Цялото ми тяло трепереше от силата на чувствата ми и накрая той избърса с палец една сълза от бузата ми. Да, наистина се развълнувах *чак* толкова.

Обичах го.

Божичко, как го обичах! А той по някакъв начин знаеше от какъв точно допир имам нужда, за да започна тази нова глава

в живота си.

Вдигнах телефона до ухото си.

– В момента трябва да влизаш на първата си среща с акционерите.

Каш произхождаше от богато семейство с добри връзки. Дядо му беше господар на злото – богат, могъщ и опасен, а майка му – финансов гений, който му беше оставил *изключително* голямо наследство и сега Каш беше голям играч на световната дъска. Освен тези пари и власт, той разполагаше с дяловете на баща си във „Феникс Тех“ – компанията, която баща му и Питър бяха основали заедно.

Каш неотклонно усвояваше акциите на баща си, с които моят баща преди беше гласувал от негово име, а освен това поемаше контрола над по-стари компании, основани от майка му с подобни условия. Собствениците чакаха синът на Ивлин Колело да излезе от сенките.

Той се подсмихна тихо от другата страна и звукът изпълни цялото ми тяло с топлина и приятен трепет.

Ах, трепетът! Гласът му все още ми въздействаше по този начин.

– Акционерите могат да почакаат. Фиц каза, че влизаш вътре. Как се чувстваш?

Слязох на тротоара, оправих чантата си и затворих вратата на колата след себе си. Въздухът беше топъл, слънцето беше пробило и обещавахе да изгрее високо и да пече силно, а зад мен, около мен, пред автомобила се тълпяха студенти на всякаква възраст. Не един и двама гледаха Фиц, който беше видим през предното стъкло.

Превозното средство беше впечатляващо – черно и голямо, но нищо повече. Можеше да съм нормална студентка, която някой оставя... но аз седях отзад, а Фиц отпред и усещах как погледите на хората се стрелват към мен, а мозъците им се питат коя ли съм.

Преди три месеца това изобщо нямаше да ме смуги. Преди три месеца щях да реша, че репутацията ми на компютърен гений ме е изпреварила и дължа това внимание именно на нея.

Щях да паркирам скапаната си малка корола и да се наредя на опашката за разрешение за паркиране, за да не ме глобят в първия учебен ден.

Но израженията на хората не подсказаха да ме познаят.

Задишах по-леко.

– Честно казано, чувствам се смешна.

Каш отново се подсмихна тихо, с мек баритонов глас.

– И правилно. Вече се запозна с Бузич и Гоа. Те ще се грижат за теб.

Да, бях се запознала с тях. Но не исках да се случва по този начин. Не и в кабинета на баща ми в негово присъствие, не и с ясното съзнание, че вече получавам специални привилегии, защото ме представяха като дъщеря на Питър Франсис. Бузич беше шефка на всички магистърски програми, а Гоа – шеф на катедрата на моята програма. Две личности, с които обикновените студенти в магистърска програма никога не биха се запознали, но аз ги срещнах. Още една промяна.

Толкова много промени.

Стомахът ми се сви. Погледът ми се стрелкаше насам-натам. Всички започваха да насочват вниманието си към мен.

„Овладей се!“ – сякаш чух как ми се тросва Криси, изпълнена с нетърпение и на твърдото мнение, че цялата тази работа е абсурдна. Как можех да се оплаквам от всички „специални“ неща, които ми се случваха и щяха да продължат да ми се случват? Преди три месеца и аз самата щях да завъртя очи, но...

„Ами ако си й дал прекалено много упойка?“

„Кучка...“

„Отвлечане и убийство...“

В гърлото ми беше заседнала натопена в киселина буца. Преглътнах я и изтласках всичко надолу в гърлото си. Ето това се беше случило.

Ръцете ми трепереха, но успях да запазя гласа си твърд. Проклятие, нямаше да допусна гласът ми да издаде нищо!

– Прав си. Ще се оправя.

„Изправи се, Бейли!“

Изправих се.

„Изпъни рамене, момиче!“

Изпънах рамене.

„Вдишай. Издишай. И започвай. Трябва да получиш магистърска степен. Ще получиш магистърска степен по компютърни информационни системи.“

Вдишах, издишах и бях готова да започна. Гласът на майка ми в съзнанието ми улесни всичко и аз се почувствах подготвена. *Наистина* щях да се оправя.

Смених тактиката.

– Обичам те.

За миг Каш не каза нищо. Не ми вярваше, но ми каза същото и аз знаех, че е решил да не настоява. Тази вечер щеше да се справи с това, но дори и аз не бях сигурна какво е „това“. Затворих телефона.

Знаех, че Каш е зад мен.

Знаех, че ме обича.

Знаех го, чувствах го, приемах го и бях готова да започна.

ЗА АВТОРКАТА

Тижан е автор на бестселъри от класацията на „Ню Йорк Таймс“. Пише непредвидими романи в жанра съспенс. Героите ѝ са силни, пламенни и болезнено истински, както и малко нахакани. Тижан започна да пише сравнително късно и след като веднъж започна, се пристрасти. Тя е автор на множество бестселъри и поредици. В момента пише колкото ѝ сърце иска в Северна Минесота в компанията на един английски кокер шпаньол, когото обожава.

**ПРОЧЕТИ ОЩЕ
ОТ ТИЖАН:**

БЕНЕТ МАФИЯ
ПРИВИЛЕГИРОВАНИТЕ